

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 4.Pf.20.169/2026/10.

A felperes:

felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

ügyvéd1 Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd1 ügyvéd)

ügyvéd1 címe

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

ügyvéd2 ügyvéd

ügyvéd2 címe

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 62.P.20.004/2026/9.

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az cég1-t (alperes címe), hogy fizessen meg az államnak 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes által szerkesztett portál1 internetes portálon 2025. december 1. napján jelent meg az „cikk1” című cikk. Az alperes a cikkben bemutatott „dokumentum1” elnevezésű dokumentumot a felperes gazdasági terveként ismertette, azt teljes terjedelmében a cikkben szereplő linkeken keresztül elérhetővé tette.

[2] A felperes a 2025. december 11. napján postára adott, és az alperes által 2025. december 12. napján átvett levelében a cikkben foglaltak miatt a keresettel érvényesített tartalmú helyreigazítást kérte az alperestől, melynek az alperes nem tett eleget.

[3] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy öt napon belül a 2025. december 1-jei „cikk1” című cikkel azonos betűméretezéssel és típussal, kommentár nélkül tegye közzé a cikk megjelenési linkjén annak címe alatt és a lead felett, mindaddig amíg a cikk elérhető, de legalább 30 napig az alábbi helyreigazító közleményt, egyidejűleg a <https://portál1.internetes.hirportal.kezdő.oldalán> 24 óra időtartamban a „Helyreigazítás a 2025. december 1-i „cikk1” című cikkünkben foglaltak miatt” szöveget úgy, hogy arra kattintással linkkel együtt közvetlenül elérhetővé teszi:

„Helyreigazítás

Valótlanul állítottuk, hogy az portál1 birtokába jutott azon dokumentum, amely radikálisabb átalakítást vázol fel a magyar közteherviselésben, mint bárki az elmúlt évtizedben, a párt1 több száz oldalas gazdasági tervezete.

Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, ami a jelenlegi közteherviselési rendszer teljes átírását javasolja: jelentős adó- és járulékemelésekkel teremtene elő évente 1300 milliárd forint többletbevétele, a párt1 több száz oldalas tervezete.

Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, ami a progresszív szja-kulcsok bevezetése, a családi kedvezmények megvágása és a vagyonadó bevezetése széles társadalmi rétegek nettó jövedelmét csökkentené, a párt1 gazdasági tervezete.

Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, ami a vagyonokra, a tőkejövedelmekre, a vállalkozásokra és a fogyasztási cikkekre kivetett új terhek új adófilozófia alapjait jelölik ki, miközben a tb-rendszert is privatizálnák, a párt1 gazdasági tervezete.

Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, ami program egészében olyan gazdaságpolitikai modellt rajzol fel, amely a szociális szempontokat a versenyképesség elé helyezi, jelentős kockázatokat vállalva a magyar gazdaság fenntarthatósága szempontjából, a párt1 gazdasági tervezete.

Valótlanul állítottuk, hogy azon dokumentum, ami több olyan intézkedést is tartalmaz, amely alapjaiban írná át a magyar adórendszer eddig ismert logikáját: a családi és társasági adókedvezmények teljes eltörlése vagy radikális visszavágása, a társasági és tőkejövedelmek progresszív adóztatása, amely a magán- és vállalati befektetésekre is új terheket rakna, 32 százalékra emelt, európai összevetésben is extrém magas általános forgalmi adó, kiegészítve az alkoholra és dohányra kivetett új különadókkal, valamint új, szolidaritási elvre épülő nyugdíj- és egészségügyi járulékrendszer, amely több ponton a jelenlegi befizetési struktúrák teljes újragondolását igényelné, a párt1 gazdasági tervezete.

A valóság mindezzel szemben az, hogy az portál1 által (I.PDF II.PDF. III.PDF) linken közzétett dokumentum nem a párt1 gazdasági tervezete, így abból semmilyen okszerű következtetés nem vonható le a párt1 programjára”.

Kérte az alperes kiadója, az cég1 perköltségben marasztalását is.

A keresettel érvényesített jogként a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (3) bekezdését, 10. §-át, 12. § (1) és (2) bekezdését, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (1) és (2) bekezdését, valamint 496. § (1) bekezdését jelölte meg.

Az érvényesített jog ténybeli alapjaként előadta, hogy az alperes által szerkesztett internetes oldalon 2025. december 1. napján a perbeli cikk jelent meg, melyben az alperes a keresettel helyreigazítani kért valótlan tényállításokat tette. Ezért sajtó-helyreigazítási kérelemmel élt az alperesnél, melynek az alperes nem tett eleget. Jogállítása szerint a cikk a felperest egyértelműen azonosítja, a kifogásolt közlések a felperesre vonatkoznak. A kijelentések nem véleménynek, hanem tényállításnak minősülnek, így azokkal szemben sajtó-helyreigazításnak van helye. A sérelmezett tényállítások valótlanok, azzal szemben a valóság az, hogy a cikkben közzétett dokumentum nem a felperes gazdasági tervezete, abból semmilyen okszerű következtetés nem vonható le a párt1 programjára.

[4] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Állította, hogy a kifogásolt közlés nem valótlan tényállítás, hanem híresztelés. Az Alkotmánybíróság határozatai alapján nincs helye a híresztelés megállapításának, amennyiben a sajtó mindkét fél álláspontját közzéteszi. Az alperes pedig megjelentette a felperes álláspontját. A sajtónak a cáfolat végett nem szükséges megkeresnie az ellenérdekű, vagy érintett felet. Ugyanakkor hivatkozott arra is, hogy a felperes közéleti szereplőnek minősül, a perbeli cikk tárgya jelentős közérdeklődésre számot tartó közügy intenzív vitájában jelent meg: az alperes a felperes gazdasági terveivel kapcsolatos értesüléseit közvetítette az olvasóknak. A sajtónak kiemelt feladata a közvélemény tájékoztatása, melyet a felperes tűrni köteles. A sajtóközlemény a felperes tevékenységéről tesz állításokat, alkot véleményt, ami a közügyek szabad megvitatásának minősül. Véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat pedig nem lehet sajtó-helyreigazítás alapja.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 5 napon belül a 2025. december 1-jei „cikk1” című cikkel azonos betűméretezéssel és típussal, kommentár nélkül, a cikk megjelenési linkjén annak címe alatt és a lead felett, mindaddig amíg a cikk elérhető, de legalább 30 napig tegye közzé az alábbi helyreigazító közleményt, továbbá ezzel egyidejűleg tegye közzé a <https://portall1> internetes hírportál kezdő oldalán 24 óra időtartamban a „Helyreigazítás a 2025. december 1-jei »cikk1« című cikkünkben foglaltak miatt” szöveget is úgy, hogy arra kattintással linkkel együtt közvetlenül elérhetővé teszi:

„Helyreigazítás

[6] Valótlanul állítottuk, hogy az portall1 birtokába jutott »Program« elnevezésű dokumentum, amely radikálisabb átalakítást vázol fel a magyar közteherviselésben, mint bárki az elmúlt évtizedben, a párt1 több száz oldalas gazdasági tervezete lenne. A valóság mindezzel szemben az, hogy a cikkben az portall1 által (I.PDF II.PDF III.PDF) linken közzétett említett dokumentum nem a párt1 gazdasági tervezete, így abból semmilyen okszerű következtetés nem vonható le a párt1 programjára.”

Kötelezte az alperes által szerkesztett internetes oldalt üzemeltető cég1-t, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 635.000 forint perköltséget, valamint az államnak az elsőfokú ítéletben írt módon és határidőn belül 31.500 forint eljárási illetéket.

[7] Ítéletének indokolásában idézte az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, R) cikk (1)-(3) bekezdését, IX. cikk (1)-(2) és (6) bekezdését, az Smtv. 4. § (1) bekezdését, 10. §-át, 12. § (1) bekezdését, a Pp. 495. § (1) és (2) bekezdését, 496. § (1) és (2) bekezdését, a PK 12., 13., 14. és 15. számú állásfoglalást, a 30/1992. (V. 26.) és a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatban foglaltakat. A PK 12. számú állásfoglalás alapján a tartalom egészét az összefüggések figyelembevételével értelmezte, és a helyreigazítási kérelmének is a teljes tartalmát értékelte. Megállapította, hogy a perbeli újságcikk a „Program” elnevezésű pdf dokumentum alapján a felperes gazdasági programjának tervezetét mutatja be, mely szerint a felperes át kívánja alakítani a jelenlegi közteherviselési rendszert oly módon, hogy jelentős adó- és járulékemeléseket akar végrehajtani. A dokumentum címlapján a cím alatt szerepel a felperes neve, amely alatt az olvasható, hogy „tervezet”, a cikk biztosítja is a cikkbe ágyazottan a hivatkozott pdf dokumentum elérését.

Mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a cikk alapjául szolgáló dokumentum a felperestől származik-e. Rögzítette, a felperes egy politikai párt, így közszereplőnek minősül, ezért nagyobb türelmet kell tanúsítania a tevékenységével kapcsolatos kritikákkal, megnyilvánulásokkal szemben. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne élhetne sajtóhelyreigazítás iránti igényrel, mivel a sajtószabadság gyakorlása önmagában nem terjed ki a valótlanságok közzétételére. Arra a következtetésre jutott, hogy tanúl főszerkesztő és tanú2 újságíró tanúvallomása nem volt elegendő annak igazolására, hogy a tanulmánygyűjtemény a felpereshez köthető. A tanúvallomások értékelése során figyelemmel volt arra, hogy a tanúk az portall1 hírportálnál dolgoznak, a cikk megjelenésében aktívan közreműködtek, így nem voltak érdektelennek tekinthetők, nyilatkozataik objektivitásában, elfogulatlanságában erőteljes kételyek merültek fel. A tanúk a tanulmánygyűjteményt még csak végig sem olvasták és nem hasonlították össze a felperes által hivatalosan nyilvánossá tett gazdaság- és adópolitikai elképzelésekkel. Forrásvédelemre hivatkozva azt sem adták elő, hogy kitől kapták meg a többszáz oldalas iratot. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, a sajtónak természetesen joga van forrásai anonimitásának megőrzésére, azonban ez a sajtóperben nem

mentesíti a sajtószervet a valóság bizonyításának kötelezettsége alól. Ezért a tanúk vallomása nem lehetett alkalmas annak bizonyítására, hogy az okirat a felpereshez köthető. Ezt támasztja alá tanú3 tanúvallomása is. Mivel a cikkben szereplő teljes tartalom a hivatkozott dokumentumon alapul, így annak felperes által sérelmezett részei sem lehetnek valóságok, hiszen a dokumentumot nem a felperes készítette és az nem a párt1 gazdasági tervezete. Mindezek okán arra a meggyőződésre jutott, hogy az alperes nem tudott eleget tenni bizonyítási kötelezettségének, a per alapjául szolgáló cikkben valótlanul állította, hogy a dokumentum a felperes gazdasági tervezete. A perbeli esetben pedig nem híresztelés történt, hiszen sem a cikk alapjául szolgáló dokumentum származása, sem annak hitelessége nem volt megállapítható.

[8] A felperes gazdasági terveinek megismertetése a sajtószerv törvényben biztosított feladatai közé tartozik, azonban az alperes nem ezt tette, hanem egy olyan dokumentumot kötött a felpereshez, amely nem a felperes gazdasági programját tartalmazza. A felperes ugyan közszereplő, azonban még egy közszereplőről sem lehet oly módon valótlanosságokat állítani, ahogy az a perbeli esetben történt. A sérelmezett közléseknek ugyanis még vékony ténybeli alapja sincs, hiszen egy olyan dokumentumon alapulnak, amelyek valós voltát az alperes nem tudta bizonyítani. Önmagában egy okirat létezése nem elegendő annak igazolására, hogy az valós, eredeti, hiteles. Ezért szükséges, hogy a sajtószerv a kellő körültekintéssel, a szakmai és etikai szabályok betartásával járjon el, ami nem valósult meg. A perbeli cikk annak ellenére született meg, hogy a felperes kifejezetten cáfolta, hogy az okirat az ő gazdasági tervezete lenne, és a cikkben írtak ellentétben álltak a felperes nyilvánosság elé tárt terveivel. Azt is értékelte, hogy sem az újságíró, sem a főszerkesztő még csak el sem olvasta a dokumentumot, és meg sem kereste annak megírása előtt a felperest. A cikk végén ugyan valóban szerepel, hogy a felperes szerint nem létezik a cikk alapjául szolgáló dokumentum és a párt1nak nem is voltak és nincsenek ilyen tervei, azonban ezt az elsőfokú bíróság nem tartotta elegendőnek a sajtó-helyreigazítás alól történő mentesüléshez, hiszen a jogintézményt üresítené ki, ha már ennyi elegendő lenne a helyreigazítás elkerüléséhez. Nem tulajdonított jelentőséget annak sem, hogy a perbeli írás a 2026. évi országgyűlési választás előtt kb. 5-6 hónappal jelent meg, hiszen még a választás közelsége sem jogosítja fel a sajtót valótlanosságok közzétételére. Mindezek okán kötelezte az alperest a helyreigazító közlemény közzétételére, melynek szövegét a PK 15. számú állásfoglalásban szereplő követelményekre figyelemmel határozta meg.

[9] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Fellebbezésében az Alaptörvény IX. cikk (1) és (2) bekezdésének, valamint az Smtv. 12. §-ának megsértésre hivatkozott, továbbá állította, hogy az elsőfokú ítélet ellentétes a PK 12-15. számú állásfoglalásokban foglaltakkal. Arra hivatkozott, hogy a kifogásolt közlés közéleti vitában, a közügyek megvitatása során keletkezett, az alperes a felperes gazdasági terveivel kapcsolatos értesüléseit közvetítette az olvasóknak. A sajtó kiemelt feladata a közvélemény tájékoztatása a kiemelt közérdeklődésre számot tartó ügyekről, melyet a közéleti szereplőknek tőrníe kell. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a közzétett dokumentum létezése és a felpereshez kapcsolása tényállításnak minősül. Az alperes ugyanis egy forrásvédelemmel védett személy információját híresztelte a dokumentum létezéséről, felpereshez köthetőségéről, és ezen információ tovább közlése körében hozta nyilvánosságra a kérdéses dokumentumot. A közlés tehát nem valótlan tényállítás, hanem híresztelés. A

felperesnek pedig megvannak az eszközei, hogy a saját álláspontját kifejtse, amit a cikk is tartalmazott.

[10] Állította továbbá, hogy az alperesi cikk véleményt, következtetéseket vont le a dokumentum alapján a felperes tervezett adópolitikájára. A kifogásolt megállapítások ekként az alperes véleményét tükrözik, véleménynyilvánítás pedig önmagában nem lehet sajtóhelyreigazítás alapja. A felperes a cikk megjelenéséig nem tett közzé programot, ugyanakkor a párt tagjának nyilatkozata szerint az adóemelés tervei nincsenek elvetve. Az alperes a véleményét arra a tényre alapozta, hogy az újságíró a felpereshez köthető forrásain keresztül leellenőrizte a dokumentum hitelességét. A vélemény vékony ténybeli alapját az alperes bizonyította személy1 újságíró, tanúl az alperes főszerkesztője, valamint a fellebbezéshez csatolt 65.P.20.002/2026/9. számú jegyzőkönyvbe foglalt személy2 tanúvallomásával. Hangsúlyozta, személy1 a hamis tanúzás következményére tett figyelmeztetés mellett tette meg nyilatkozatát, azt pedig nem lehet az alperes terhére értékelni, hogy a tanú a forrás személyét nem fedte fel, mivel arra a Pp. és az Smtv. lehetőséget biztosít. személy2 tanúvallomásának hitelességét erősíti, hogy a per lezárása után a Fővárosi Törvényszék előtt a 39.P.20.007/2026. számú ügyben lefolytatott szembesítés során arról nyilatkozott, hogy konkrétan felismerte ezt a dokumentumot, megjelölte a helyet és az időpontot, amikor azt személy3 megmutatta neki. személy3 pedig ehhez képest csak arról tudott nyilatkozni, hogy mindezt nem emlékszik. Az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az alperes valóság bizonyítására vonatkozó kötelezettségét. Az alperesnek csak annyit kellett bizonyítania, hogy a rendelkezésre álló információk elegendőek-e vékony tényalap bizonyítására. A cikkben tehát az újságíró megalapozott következtetése, véleménye szerepel, melynek ténybeli alapját igazolta. Az Alkotmánybíróság mércéje szerint pedig a véleményszabadság oltalma alatt állnak a vékony ténybeli alapokon nyugvó értékítéletek és értékítélettel terhelt tényállítások is. Mindez fokozatosan igaz a kampány időszakában. A felperes a vitatott cikk megjelenésekor választási kampánytevékenységet folytatott, melyet a felperes vezetőjének a fellebbezésben idézett 2025. július 14-ei és 2025. szeptember 29-ei facebook posztja is igazol. A kampányidőszak fogalmát a sajtóperek esetén tágabb körben kell értelmezni, melynek során a közéleti szereplőknek az éles véleménynyilvánításokat is tűnük kell. Az ügy közéleti vita jellegét nagymértékben erősíti, hogy a felperes képviselője számos alkalommal kiszivárogtatott dokumentumokra alapozta politikai nyilatkozatait. A felperes tette ezt a gyakorlatot a közéleti viták részévé, így tűnie kell, hogy az érdekköréből kiszivárgott dokumentumokra hivatkozzanak. Ennek igazolására csatolta a 444.hu-n 2025. május 7-én, valamint a telex.hu-n 2026. január 7-én és az portál1-n 2025. július 8-án megjelent cikkeket.

A híresztelés megítélésével, továbbá a véleménynyilvánításokkal kapcsolatos jogi érvelése alátámasztására hivatkozott az Alkotmánybíróság 3107/2018. (IV. 9.), 3240/2019. (X. 17.), 3217/2020. (VI. 19.), illetve 3111/2022. (III. 23.) határozataira. A 3466/2020. (XII. 22.) AB határozatból kiemelte, a politikai viták keretében megfogalmazott tényállítások meghatározása nem történhet önmagában a bizonyíthatósági teszt köznap értelemben vett automatikus alkalmazásával, azaz nem szorítkozhat kizárólag a vizsgált kijelentés szó szerinti tartalmának értékelésére. A mérlegelés arra is támaszkodhat, hogy egyes részletek tényszerű cáfolatára széles körű lehetőség nyílik, e körütekintésnek mindennapos része, hogy az egyik résztvevő terhelő állítását követően bizton számíthatnak az érintett nyilvánosságban szintén megjelenő válaszára, cáfolatára. A 3217/2020. (VI. 19.) AB határozat alapján hangsúlyozta, hogy a sajtónak nem szükséges megkeresnie az ellenérdekű felet a cáfolat érdekében. A

3112/2022. (III. 23.) AB határozat alapján pedig kiemelte, hogy a mérlegelés egyértelműen túlmutat a kijelentés elemének pusztán bizonyíthatósági teszttel történő vizsgálatán, és az ügy valamennyi körülményének értékelését igényli. Ha az egymásra tett kijelentések közvetlenül a közéleti szereplők politikai tevékenységére, programjára vagy közéleti hitelességére, alkalmasságára vonatkozik, akkor – még ha állító módon fogalmazták is meg – vélelmezhető a közlés véleményként történő értelmezése. Szintén védelem alá tartozhat a kritika túlzó, meghökkentő megfogalmazása akkor is, ha a túlzás esetleg ténybeli kérdést is érint. Késég esetén a mérlegelés arra is támaszkodhat, hogy egyes részletek tényszerű cáfolatára széles körű lehetőség nyílik. Hivatkozott arra is, hogy a Fővárosi Ítéltábla a csatolt 1.Pf.20.692/2025/5. számú és 1.Pf.20.692/2025/5. számú ítéletében a keresetet jogerősen elutasította vele azonos érvelés mentén.

[11] A fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében a jogi érvelését azzal egészítette ki, hogy az eljárás a PK 12. számú állásfoglalással is ellenétes, mivel időközben a felperes az országgyűlési választáson győzelmet aratott és kormányt alakított. Ezért ha a per tárgyát képező gazdasági programból bármit kénytelen lenne megvalósítani kormányzó pártként, az a jogellenes helyzet állna elő felperesi pernyertesség esetén, hogy valótlanság közzétételére köteleznék az alperest a bíróság.

[12] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az anyagi jogi és eljárásjogi szabályoknak megfelelően hozta meg az ítéletét. Megalapozatlanul hivatkozott az alperes arra, hogy a kifogásolt közlés nem valótlán tényállítás, hanem híresztelés. A felperes a cikk megjelenését megelőzően már számtalan helyen nyilvánosságra hozta az adójogi elképzeléseit, melyek teljes mértékben eltérnek a mesterséges intelligencia által készített hamis dokumentumtól. Az alperesi kijelentés tehát nem egy politikai közéleti vita tárgyát képező vélemény, hanem egy valótlán tényállítás, ezért a hivatkozott alkotmánybírósági döntések, melyek a közügyek szabad vitatásával és a véleménynyilvánítási szabadság védelmi körével állnak összefüggésben, irrelevánsak. Hivatkozott az portál 2025. augusztus 26-ai cikkével és az abban szereplő állítólagos feljegyzésben foglaltakkal kapcsolatosan született bírósági döntésekre, valamint arra, hogy a dokumentum mindhárom állítólagos aláírója tagadta, hogy ahhoz köze lenne. Az elsőfokú bíróság a bizonyíthatósági tesztet is megfelelően alkalmazta, amikor valótlán tényállításnak minősítette az alperesi kijelentést, melynek még vékony ténybeli alapja sincs.

Helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra is, hogy a tanúk vallomása nem volt elegendő annak igazolására, hogy a tanulmánygyűjtemény a felpereshez köthető, és helytállóan értékelte a tanúk érdekeltségét is. Mindebből helyesen vonta le azt a következtetést, hogy mivel a dokumentumot nem a felperes készítette, annak sérelmezett részei sem lehetnek valóságok. A fellebbezésben idézett tanúvallomások pedig nem tekinthetők hitelt érdemlő bizonyítéknak, mivel személy² a felperessel rossz viszonyt ápol, elfogulatlan vallomástételre nem képes, kijelentései általánosak, a szembesítés pedig eredménytelen maradt. Az alperesi kijelentés nem véleménynyilvánítás, hanem valótlán tényállítás, mivel objektív bizonyítható tényekkel ellentétes.

[13] Megalapozatlanul hivatkozott az alperes arra is, hogy a cikk tartalmazza a felperes álláspontját. A 3203/2025. (VI. 23.) AB határozat szerint a híresztelt közlések valósága bizonyításának kötelezettsége alól akkor mentesülhet a sajtó, ha megkeresi a felperest, és lehetővé teszi álláspontjának kifejtését. A válaszadás lehetőségének biztosítása azt jelenti, hogy a sajtónak az érintettel ismertetnie kell a személyét érintő közlést és megfelelő határidő biztosításával fel kell ajánlani a válaszadás lehetőségét. A jelen perbeli esetben a megfelelő határidő biztosítása nem történt meg, és a felperes valós adópolitikai terveinek az ismertetése is elmaradt. Az alperes szándékosan elmulasztotta a kellő gondosságot, ugyanis tisztában volt azzal, hogy a dokumentum nem a felperes részére készült és nem a felperes adópolitikai elképzeléseit tartalmazza. A felperes ugyan közszereplő, de egy közszereplőről sem lehet valótlanságokat állítani. Az alkotmányos védelem a tények meghamisítására nem terjed ki, a hazugságok terjesztése, híresztelése nem élvez alaptörvényi védelmet.

[14] A fellebbezés nem alapos.

[15] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése értelmében jogerőre emelkedett rendelkezése, így azt a másodfokú bíróság teljes egészében bírálta felül.

[16] Az ítéltábla mindenekelőtt hangsúlyozza, a másodfokú bíróságot a fellebbezési eljárásban a fellebbezési kérelem korlátai kötik. Ilyen fellebbezési korlátnak minősülnek a Pp. 370. § (1) bekezdés és 371. § (1) bekezdés b) pontja alapján a fellebbezési kérelem és annak indokai. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét csak a fellebbezés e korlátai között gyakorolhatja, ezért a felülbírálat tárgyát kizárólag a fellebbezési kérelem és annak indokai képezhették. Ebből következően az alperes fellebbezése alapján az ítéltáblának mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a sérelmezett közlések tényállításnak (híresztelésnek) vagy véleménynek minősülnek-e, mivel sajtó-helyreigazítási igény alapja az Smtv. 12. § (1) bekezdése értelmében kizárólag valótlán tény állítása, híresztelése, vagy való tény hamis színben feltüntetése lehet. Csak ezt követően, és kizárólag a tények esetében vizsgálható, hogy azok állítására vagy híresztelésére került-e sor. Mindez azt is jelenti, az alperes fellebbezési érvelése teljes mértékben ellentmondásos volt, mivel egyszerre hivatkozott híresztelésre és véleménynyilvánításra is, holott híresztelni csak tényeket lehet, véleménynyilvánítás esetén a híresztelés fel sem merülhet.

[17] A kifogásolt közlés megítélésekor az Alkotmánybíróság által kialakított alapjogi teszt alapján elsőként azt kellett vizsgálni, hogy az adott közlés a közügyekben való megszólalást, a közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz-e, vagyis a közügyek szabad vitatásával áll-e összefüggésben. Második lépésként a bíróságnak azt kell eldöntenie, hogy a közlés tényállításnak vagy értékítéletnek minősül-e: a közügyeket érintő értékítéletek szabad folyása biztosított, hiszen a tényállításokkal szemben az értékítéletek közös sajátossága, hogy igazságtartalmuk nem ellenőrizhető és nem igazolható. Végül pedig azt kell vizsgálni, hogy a korlátozás nem lépte-e túl a véleménynyilvánítás határát: a véleménysszabadság már nem nyújt védelmet az olyan öncélú, a közügyek vitatásának körén kívül eső, így a magán-, vagy családi élettel kapcsolatos közlésekkel szemben, amelyek célja pusztán megaláztatás, illetve a

bántó vagy sértő kifejezések használata vagy más jogsérelem okozása {3329/2017. (XII. 8.) AB határozat, Indokolás [30]-[32]; 3357/2019. (XII. 16.) AB határozat, Indokolás [28]}.

[18] A perbeli cikkben szereplő közlések nem vitásan a közügyek megvitatásához kapcsolódnak, mivel abban az alperes a cikk megjelenésekor az ország legerősebb ellenzéki pártjának tulajdonított adótervekről számolt be, ezért az a véleménynyilvánítás szélesebb körű védelmét élvez.

[19] Ezt követően abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a kifogásolt közlések tényállításnak (híresztelésnek), vagy értékítéletnek minősülnek-e, melynek vizsgálata a közügyek vitája esetén sem mellőzhető. Az Alkotmánybíróság is rámutatott: „a véleménysszabadság gyakorlásának határai a közügyeket érintő kérdésekben aszerint különböznek, hogy az adott közlés értékítéletnek, avagy tényállításnak minősül-e. Vagyis e minősítésnek azért kell összhangban állnia az Alaptörvény IX. cikkében biztosított véleménysszabadság követelményeivel, mert egyben döntően és közvetlenül befolyásolja annak határait is, így az alapjog gyakorolhatóságát és tényleges érvényesülését.” {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [40]}.

[20] Az Alkotmánybíróság gyakorlatában rögzítette az értékítéletek és tényállítások elhatárolásának szempontrendszerét is: „A különbségtétel lényege, hogy míg a tények valósága bizonyítást nyerhet, addig az értékítéletek bizonyíthatóságáról, vagyis azok igazságtartalmáról nem is lehet beszélni [EJEB, Lingens kontra Ausztria (9815/82), 1986. július 8., 42. bekezdése]. A különbségtétel jelentősége éppen ebben áll: az értékítéletek bizonyítását nem is lehet megkívánni, így azok önmagukban élvezik a véleménysszabadság oltalmát. Az EJEB felfogása szerint amennyiben egy állítás igazságtartalma legalább részben ellenőrizhető, igazolható akkor tényállításról van szó [EJEB, Keller kontra Magyarország, (33352/02), 2006. április 4., EJEB, Csánics kontra Magyarország, (12188/06), 2009. január 20., 38. bekezdés] egyébként pedig minden más esetben értékítéletről, amely magában foglalja a túlzó, akár vulgáris kifejezést használó bírálatot, vagy ízlésbeli megnyilatkozást [EJEB, Uj kontra Magyarország, (23954/10) 2011. július 19., 21. bekezdése]. A határeseteket az úgynevezett értékítélettel terhelt tényállítások jelentik, amelyek az EJEB gyakorlatában a véleménysszabadság magas szintű védelmét élvezik [EJEB, Karsai kontra Magyarország, (5380/07), 2009. december 1., 33–35. bekezdések].” {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [37]}.

[21] A kifogásolt közléseket a PK 12. számú állásfoglalásra is figyelemmel, a sajtóközlemény egészét, a szövegösszefüggést is figyelembe véve kell megítélni, tekintettel kell lenni a szövegkörnyezetre, és az egymáshoz szorosan kapcsolódó, egymással összetartozó részeket összefüggésükben, az átlagolvasó értelmezésére figyelemmel kell értékelni. A cikk már a címében is a felperes adócsomag-tervezetként, majd annak első sorában a felperes gazdasági tervezetként tünteti fel az annak alapját képező, „Magyarország 2027-2035 gazdasági konvergenciaprogram” című dokumentumot, azt a cikkben kifejezetten a felperes számára készült gazdaságpolitikai terveként mutatja be, és annak tartalmát ekként ismerteti. A cikk illusztrációként is megjelenítette a dokumentumot, melyen feltüntetésre

került, hogy az a felperes tervezete. Mindez a szöveg egészét, és annak a címben szereplő kiemelését is figyelembe véve az átlagolvasó számára egyértelműen azt jelenti, hogy az ismertetett dokumentum a felperes gazdasági tervezete, melyet az alperes azzal is megerősített a laikus olvasóban, hogy kiemelve közölte, azt az egyik tanulmány szerzőjétől kapta. A felperes keresetében pedig éppen azt állította, és a helyreigazító közleményben is annak közzétételét kérte valamennyi sérelmezett közlés tekintetében, hogy a cikk nem az ő gazdasági terve. A cikk kifogásolt tartalma tehát az, hogy az abban részletesen ismertetett dokumentum, annak tartalma a felperes gazdasági tervezete. Ez pedig a bizonyíthatósági teszt alkalmazásával tényállításnak, és nem valós ténybeli alappal bíró értékítéletnek minősül, mivel az, hogy a dokumentum a felperes számára készült-e, igazolható, ellenőrizhető. Nem vonható le ettől eltérő következtetés az alperes fellebbezésében hivatkozott 3107/2018. (IV. 9.) és 3112/2022. (III. 23.) AB határozatban szereplő szempontok értékelésével sem. Mindenekelőtt hangsúlyozza e körben az ítéltábla, egyetlen alkotmánybíróági határozat sem mondja ki, hogy politikai viták során tett kijelentések automatikusan véleménynek minősülnének. A perbeli esetben a cikk szövegének kontextusa, annak tartalma az átlagolvasók számára a kifejtettek szerint éppen azt a tartalmat hordozza – és ezt a cikk illusztrációval is erősíti –, hogy a bemutatott dokumentum a felperes tervezete, az a felperesnek készült, nem pedig a felperes tevékenységére, hitelességére, vagy alkalmasságára vonatkozik. Önmagában a cáfolat esetleges lehetősége pedig nem alapozza meg a kijelentések vélemény jellegét. Kizárólag a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel utal az ítéltábla arra is, az alperes által hivatkozott ítéltáblai döntések a másodfokú bíróságot nem kötik.

[22] Alapítván hivatkozott az alperes fellebbezésében arra is, hogy a kifogásolt közlések híresztelésnek minősülnek. Az Alkotmánybíróság a 34/2017. (XII. 11.) AB határozatban alakította ki a mások közléséről tudósító sajtó felelősségére vonatkozó tesztet, melynek lényegi eleme, hogy az újságíró a más személyek által megfogalmazottakat hűen, a közlések beazonosítható forrását egyértelműen megjelölve, saját értékelés nélkül közvetíti-e a közvélemény felé {34/2017. (XII. 11.) AB határozat, Indokolás [48]}. Az alperes azonban a forrást a perben sem jelölte meg, ezért a közlés tényállításnak és nem híresztelésnek minősül.

[23] Mindezek alapján helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy az alperes sérelmezett közlése tényállítás, ekként sajtó-helyreigazítási igény alapja lehet.

[24] Végezetül, az elsőfokú bíróság a bizonyítékok Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti helyes értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a cikkben szereplő dokumentum a felperes gazdasági terve. A fellebbezésben foglaltakkal szemben az alperes tanúinak vallomása éppen, hogy nem igazolja a dokumentum hitelességének ellenőrzését, kiváltképp úgy, hogy a tanúknak az első cikk megjelenését megelőzően a felperes kifejezetten cáfolta, hogy a dokumentum tőle származik. A tanúk egyike sem olvasta egészében a dokumentumot, annak tartalmi elemzését nem végezte el, azt a forrásaiknak nem küldték meg egybevetésre, pusztán tanúl nyilatkozott akként, hogy annak egyes részeit a telefonján megmutatta a forrásainak. Ebből következően az állított informátorok a konkrét dokumentumot nem erősíthették és nem is erősítették meg, hiszen éppen tanúl adta elő, hogy a kontaktjai szerint csak „elképzelték”, hogy a dokumentumban a felperestől származó tanulmányok vannak, és annak tartalmi helyességéről sem tudtak nyilatkozni. tanú2 újságíró

pedig maga nyilatkozott akként, hogy fel sem merült benne, hogy a cikk alapját képező dokumentumot a felperes nyilvánosan elérhető tartalmaival összehasonlítsa. Kiemeli az ítéltábla, a perben az alperes kötelezettsége volt az általa állított tények valóságának bizonyítása, nem pedig a felperesé azok valótlanságának bizonyítása, így a bizonyítatlanság következményeit is az alperesnek kell viselnie, mégpedig függetlenül a felperesi tanú – egyébiránt a felperes tényállítását alátámasztó – vallomásától. A fellebbezéshez csatolt új okirati bizonyítékokban szereplő tanúvallomások – személy² tanúvallomása és személy³val szembesítése – pedig szintén nem voltak alkalmasak a cikkbeli tényállítás valóságának bizonyítására. A szembesítés során ugyanis személy³ határozottan akként nyilatkozott, hogy nem mutatott a laptopján személy²nek dokumentumot, míg személy² ugyan ezzel ellentétesen nyilatkozott, azonban azt is előadta, hogy az ábrák alapján azonosította be a dokumentumot, ami nyilvánvalóan alkalmatlan egy több, mint 600 oldalas dokumentum felpereshez társítására.

[25] A cikk kifogásolt tartalma az, hogy az abban részletesen ismertetett dokumentum a felperes gazdasági tervezete. Az alperesnek e tényállításnak valóságát kellett a perben bizonyítania, ezért semmilyen jelentőséggel nem bírt, hogy a felperes a későbbiekben milyen gazdasági programot valósít meg, attól ugyanis a közzétett dokumentum nem lesz a felperes gazdasági tervezete és ezáltal az alperes tényállítása sem lesz valós.

[26] Mindezek okán az elsőfokú bíróság az Smtv. 12. § (1) és (2) bekezdése alapján helytállóan kötelezte az alperest sajtó-helyreigazítás közzétételére, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[27] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, azonban az ítéltábla nem kötelezte az alperest fellebbezése eredménytelensége okán a felperesnek másodfokú perköltség megfizetésére, mivel a felperes az igényelt perköltség felmerülését a Pp. 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 81. § (2) bekezdése szerint okirattal nem igazolta.

[28] Az Itv. 62. § (1) bekezdés f) pontja alapján fennálló tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 48.000 forint fellebbezési illetéket az alperes fellebbezésének eredménytelenségére figyelemmel a Pp. 499. § (1) bekezdése szerinti jogi személy köteles az államnak megfizetni a Pp. 102. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdésére tekintettel.

[29] Tájékoztatja az ítéltábla az cég¹-t, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Dr. Molnár Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szentpáli Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Merőtey Anikó s.k.
bíró